

HOMILIE 18 MAART 2018

Pasen komt stilaan dichterbij en de lezingen vandaag gebruiken een mooi beeld om de betekenis hiervan duidelijk te maken. Maar het wordt nooit Pasen zonder Goede Vrijdag, zonder doorheen lijden te gaan. Ook dat maakt het beeld in de lezingen helder.

Het evangeliefragment van vandaag speelt zich af vlak na Jezus' intrede in Jeruzalem (dat verhaal komt volgende week aan bod). Die intrede van Jezus heeft indruk gemaakt op enkele Grieken in de stad en zij vragen een afspraak bij Jezus.

Maar die afspraak houdt Jezus nog even af. "Mijn uur is nog niet gekomen", is Zijn antwoord. De evangelist Johannes laat Jezus in zijn antwoorden vaak verwijzen naar "Zijn uur", het moment in Jezus' leven waarop dood en verrijzenis samenkomen. De Grieken krijgen nog niet direct antwoorden...

Maar Jezus gebruik voor hen - en voor ons - een beeld om uit te leggen wat er te gebeuren staat: de graankorrel kan maar vrucht dragen als ze eerst sterft.

Een blik op de nog winterse velden buiten onze stad leert dat diep in de aarde vele graankorrels liggen. En dit lijkt een uitzichtloze situatie. Maar diep in die grond zitten de eerste kiemen van nieuw leven. Bij het begin van de lente ontkiemt de korrel en schiet op tot koren wat brood tot leven geeft. Jezus gebruikt dit beeld om aan te geven dat ook Hij door lijden, dood en afsterven zal gaan om daarna tot volle leven te komen, om vrucht te dragen.

God is geen God van lijden en dood; Hij verheerlijkt dit ook helemaal niet maar neemt dit lijden wel ernstig. Maar tegelijk kan dit lijden ons niet scheiden van God. Er doorheen ontstaat nieuw en eeuwig leven.

Het is een paradox: afsterven, leven afgeven om het vruchtbaar te laten zijn.

Jezus vraagt zijn volgelingen om hun leven te verliezen om het te winnen...

Natuurlijk zijn er al mensen geweest die in een uitzichtloze situatie zichzelf konden verliezen om anderen leven te geven: denk maar aan Maximiliaan Kolbe in het concentratiekamp of moeder Theresa in India: zij schoven soms letterlijk hun eigen leven opzij om anderen nieuw leven te geven. Anderen gaven een deel van hun leven op omdat ze overtuigd waren van de idealen van rechtvaardigheid die mensen nieuw leven kon geven; denk maar aan Martin Luther King of Nelson Mandela.

En wij? Welk soort graankorrel willen wij zijn?

Wellicht zijn we soms die graankorrel die angstvallig is zichzelf gekapseld blijft zitten, die niet wil ontkiemen... Bang om alles **wat** we hebben krampachtig te behouden... Bang om **wie** we zijn te verliezen, onze naam, onze status, onze zekerheden. Wellicht herkennen we ons allemaal wel eens in die momenten in het leven waarin we met dichtgeknepen vuisten ons bestaande leven vasthouden en daardoor onvruchtbaar blijven.

Maar evengoed zullen we ons herkennen in de graankorrel die durft te sterven en net daarin breekt en deelt tot nieuw leven.

Daar waar we niet onszelf maar de ander centraal zetten; daar waar liefde en dienstbaarheid kan gedeeld worden en anderen tot leven brengt. Tijd delen met mensen, soms met een attent gebaar voor zieken, eenzamen, voor mensen die ons signalen sturen dat ze het even wat moeilijker hebben.

Denk aan de vele mantelzorgers die niet alleen in deze week van zorg maar elke dag zichzelf geven tot leven van anderen.

Jezus roept op om dienaars en navolgers van Hem te worden: geven en delend in het leven te staan. Hij heeft met Zijn eigen leven aangetoond dat brekend en soms een stuk stervend in het leven staan, een weg is die tot het echte leven voert, tot vruchtbaar leven, tot eeuwig leven ook.

Dit was zijn antwoord op de vraag van de Grieken in het evangelie, het is ook Zijn antwoord aan ons vandaag: een uitdagend appèl om te sterven en daarbij leven te winnen.